כתובת לא נכונה

מזה כמה שבועות נשלחים לבתי הכנסת ברחבי הארץ דפי הסברה על חשיבותם של היישובים ביהודה ושומרון ושלמותה של ירושלים. אם בתי הכנסת בעיר כמו רעננה, שבה גדול יחסית מספרם של תושבי כיפות סרוגות, הם אינדיקציה לכלל הציבור הדתי לאומי – הרי שכאשר לגופים העומדים מאחורי העלונים הללו לשקול היטב את התועלת שבהמשך הפצתם בקרב הקהלים הדתיים.

מעט מאוד מבין הבאים בשערי בתי הכנסת ניגשים למדפים שבהם מונחים אותם עלוני הסברה, ובין שלישי או חמישי הם מובלים לסלי הגניזה. בעברית פשוטה, חבל על הכסף. דפי ההסברה מופנים לכתובת ולא נכונה. הדוב המכריע של תובני הכיפות הסרוגות משוכנע שאין לשרק יישובים ואין לחלק את ירושלים. אין צורך לשכנע את המשוכנעים.

הקולות הצפים ושותפי השלום לסוגיהם אינם נמנים על קהל מתפללי בתי הכנסת ואליהם צריך להגיע. נכון, אין זו עבודה קלה שכן, לאותם אלה המסונים חילונים, אין מקומות התכנסות נוחים להפצת חומר הסברה. תיבות הדואר הביתי הן כמעט הדרך היחידה, וכאן כבר מדובר בפלישת גבהות, אלא אם כן יימצאו המתנדבים בכל עיר ויישוב שיעשו את המלאכה הזאת.

הגישה גם השעה להפיץ את הלקוחים מההפגנות נגד הריסת גוש קטיף. תמיד אותן פנים. תמיד אותם ציטודים ובקושי כמה גלוי ראש לדפאר. אותם ארגונים הממומנים עלידי מדינות אירופה כדי להסיג אותנו ל"קווי אושוויץ" ושלוחיהם בממשלה ובבנסת אינם מתרגשים כבר מקול הכישות הסרוגות. חייבים להגיע לליבו של הציבור הרחב, ואחרי הכישלון המביש של פירוק היישובים בגוש קטיף רים הטילים והפצמ"רים הנורמזים על שדרות, אשקלון ובנותיהן – יש עם מי לדבר. קיימת היום יותר נכונות להאזין לחשיבות האסטרטגית של היישובים היהודיים ביו"ש.

אישים תורניים במחנינו הציעו במפגש מצומצם שהתקיים בירושלים בשבוע שעבר להתעביר את כל ההסברה למגיעת תוכניות אולמרט ויוצאי חלציו לדוברים חילונים. כך, למשל, העלו רעיון לשכור צמתים מרכזיים ברחבי הארץ להעברת מסרים מעל גבי שלטי חוצות מואירים, מפיהם של כאלה שאינם מעודכנים עמוקות בפוליטיקה. לדוגמה, עודי ארד, חלמן שובל, משה (בוגי) יעלון, פרופסורים מהאקדמיה וקצינים בכירים בצה"ל. עידן ההפגנות שמרגשות מישהו עבר חלף. האי־מיילים, האינטרנט ושלטי רחוב ברורים בהיגדים שלהם עדיפים על הפנים המוכרות כל־כך בהפגנות ובכוסי מהאה. אין להתעלם ממליין העולים מחבר המדינות לשעבר ואין לשכוח את היוזמים לחר"ל בעלי זכות הצבעה.

חלק לא מבוטל מהציבור ישמח לשמוע הבהרות ברורות וכלכלה, ובשביל אזרחים רבים הנושאים הללו קדמים לסוגיית הביטחון. ולא במקום האחרון: אין לפגוע בכבודו של הראשון לציון הגר"ע יוסף שליט"א. שיחות ענייניות עדיפות על פני העלבות התקפות על אישים המזוהים עם ש"ס.

יע'נקלה גלויברמן הוא המשביר לכל עם הארץ

ידועה אמרתו של הבעש"ט: "עשה שובה לידידי בשמיות ויהיה לך אותו גם בירושלים". יע'נקלה גלויברמן חשמה בראש "עמותת החסד "יד ביד" הרחיב את עצרו של הבעש"ט ויזיו פרושות גם לעניים שאינם יהודים. "עשה להם טובה בשמיות ויהיה לך אותם גם בשבע מצוות בני נח", אומר גלויברמן, חסיד חב"ד שאינו מרחיק שום אדם רעב או צמוד מאולמי "יד ביד" המוקמים בעיר מגוריו, לוד.

ללא הודעה מוראש וללא תיאום מוקדם הגיעתי בסתם יום של חול למוסכי עמותת החסד והאיחתי את גלויברמן בפעילה. עשרות בני אדם המסובבו לוד המדפים ומעגו מצרכי מזון בסיסיים, בדגי בגדים ונעליים אם מתאימים למידתם ובטלפון השיב גלויברמן לפניה לתרום דחיסים. "אם זה אינו במצב תקין או שזה מלוכלך אז אני לא הכתובת. אדם חסר אמצעים הוא גם בן אדם ואין לבייש אותו עם סמרטוטים", הסביר לאיש שיחו. ואכן, באחד האולמות ניצבים רחיסים יד שניה, שלמים, נקיים ומוכנים לחובלה.

קהל הצרכנים של העמותה הם דחיים, חילונים, חסידים, "מתנגדים" ומי שאינם יהודים. ביניהם גם ערבים. מסמרים בעיר לוד הולך וגדל ורשויות הדיוחה קשמת אל מחסני העמותה משפחות שאינן מסוגלות להאכיל את בני הבית ולו אדוחה אות ביום.

בסמוך למחסנים נמצא מטבח השולח מאות ארוחות ביום באמצעות שליחים מתנדבים לבתי זקנים ונכים.

כל המערכת הזאת מתנהלת במקצועיות ושמה שכין גלויברמן את המחסנים הגדולים יחתר כדי לקלוט מחודה לקראת מדים ופסח הבאים עלינו לשובה.

אלפי שמיכות פוך וחילקה "יד ביד" לעניי הארץ וביומים אלה ביישרו לו התורמים כי יממו תחפושות לפורים, כדי לא לבייש את הילדים שהוריהם צריכים לבחור בין בגדי ליצן לבין עוף לסעודת שבת.

גלויברמן ממלא את מקומם של משרד הרווחה והשירות הדיוחה, ומסתבר שמשרדי הממשלה משילים אחריותם מכל הקשור לאחריי המדינה, ומדים ל"ד על הלב הדחום של הגלויברמנים, שעושים לילות כימים כדי שאחריי ישראל מהעשירונים התחתונים לא יקפאו בקור הנורא וישביעו את קיבתם הרעבה.

מחצרות אדמו"רים וחסידים

"התכיר אשה זו"

הצדיק רבי אליעזר מגדיל מלוהב זצ"ל חיפש מלמד תלמיד חכם וירא שמים עבור בנו היניק וחכים, דוד צבי שלמה בן הששי. הציעו לפניו פרנסן בעל מידות תרוממות, אלא שאינו נמנה על עדת החסידים. בחר בו בלי היסוס. ואכן, הילד התקדם בלימודיו וירע פיקוי. באקראי סח לאביו שבכל יום לפני הלימוד קם המלמד ונינש לחלון, וכתפיו רוטטות בבכי נרגש. כעבור שעה קלה הוא נרגע, מדחה את דמעותיו וישב ללמוד. תמה הרבי, ונרעש! דרגה נשגבת ומרוממת היא, להדהר בתשובה לפני הלימוד, שלא להיות חלילה בגדר "ולרשע אמר אלוקים מה לך לספר חוקי". כשפגש במלמד, הביע השרטתו אליו. "דרגה זו, לא משלי היא", הצטנע המלמד וסיפר סיפור: "בימי עלומי רעשה הארץ ממופתיו הנוראים של הסבא קדישא מראדושין זצ"ל. ביום שנמנה על משפחת "מתנגדים" פיקפק בכל השמועות. אך הסיפורים רדפו זה את זה כגלי ים, והחליט ללכת ולראות במו עיניו.

"הגיע לראדושין, ומצא תור ארוך של מבקשי ישועות. הרבי שומע ויוצץ, מברך ומעודד. הגיע תור אשה עגנה שבבתה על מר גורלה. בעלה נטשה לאנחות, הניחה עם עוללים פעטים ונעלם. "המתיני בצד", ביקשה הרבי, והמשיך לקבל את קהלו. כעבור כמה דקות הודה למשמשו "לך לפאתי העיירה, וחביא לכאן את הגוי הראשון שיבקש להיכנס אליה".

"עברה שעה קלה ונשמעו צעקות רמות, מהאות קולניות. המשמש בא, הדוף לפניו גוי שרצוף וקרוף. מה רוצים מחייו, מדוע הביאוהו לכאן, מה לו ולדבי. 'דום'! נתן עליו הרבי בקול, 'התביר אשה זו'?

"'אני מכיר אותה, ואיני מכיר איש מכם! הניחוני לנפשי!' נהם הנכרי.

"'רשע'! הבליף קולו של הרבי, 'הלוא אתה בעלה'!

"'השתתק הלה במבוכה. רק כעת הכיר'תו האומללה. בפניו המגולחות, בשיניי לבושו ושפתו, לא ידיהה אותו בתחילה. מיד הובאו הדיינים, הועמדו עדים ונכתב גט פיטורין.

העלם ה'מתנגד' נסעי מהמחזה שראה. הרבי ידע שהאשה תבוא, ופעל שבעלה יגיע, וידע מתי לשלוח את המשמש ולאן. מניין לו כוחות אלו, מה סוד יכולתו, כל היום מוקדש לתפילה ולקבלת קהל, במה עוסק הוא בשעות הלילה – בתורת הנגלה או בתורת הנסתר? בשאלות חלום או בעליית נשמה? חקר, אין איש יודע.

החליט לעמוד על סודו. כשיצאו לתפילת ערבית, חמק והסתתר מתחת למיטה שבחדרו. התפילה הסתיימה, וחרבי [illegible] את ליבו. הכל יצאו והוא נותר לבדו. סנר את הדלת, ישב בבסאו, ואמר: 'צא נא ממחבאך'... בפחד וברטט יצא. בבושת פנים עמד בפני הרבי, שהאיר אליו פניו. 'אמור מה רצונך'?

"'יראת שמיים' השיב.

"'ניחא. מכן ולהבא בכל פעם שתתחיל ללמוד יתנוצצו בך הרהורי תשובה ועתה הניחני לבדי'.

"'ומיני אז', סיפר לרבי מלווני, "בכל פעם שאני עומד ללמוד, עולים ומציפים אותי הרהורי תשובה, ליבי נכמר ודמעותי זולגות"! (מתוך מעיין המועד)

מי מכיר מי יודע

העדות הראשונה לסיפור המצמרר באה מחדר מודים בבית ספר דתי בנתניה. "השכנה של אחת המודות היתה נוכחת באירוע". האירוע: חתונה שהתקיימה באחרונה בבירג'רסי. הסבים והסבתות של בני הזוג שנכנסו לחופה נפגשו שם לראשונה. אחד הסבים אמר לאחת הסבתות: פניך מאוד מוכרות לי. גם היא החלה להיזכר שהיא נפגשה עם הדובר אליה ביום בן הימים. לאחר החופה החלה שיחת בירור רצינית בין השניים שהעלתה כי הם היו באותו מחנה ריכוז. הרימו שרוולים וגילו שהמספרים המוטבעים על הזרוע עוקבים. עוד דקה עברה עד שהספקות נמחקו: הם היו זוג נשוי שהשואה האיומה הפרידה ביניהם ופיזרה אותם לכל רוח, ועל פי כל העדויות לא נשארו בין החיים. מכיוון שכך נישאו בשנית, הקימו משפחות וכו' וכו'.

סיפרתי את הסיפור המדהים הזה לחברי בשיעור בדף היומי והוא כבר קרא על כך מא־מייל ששלחו לו מכרים. פניתי למכרים והם הצטערו שמחקו את רשימת השמות של שולחי האי־מייל הזה. טילפנתי לחברים בבירג'רסי ואיש אינו יודע על מה מדובר. גם לא רבנים מקומיים. העיתונות המקומית לא מצאה לנכון לפרסם את הסיפור הסנסציוני הזה. ביניהם רבים נרגשים מהטרגדיה שנחשפה בבירג'רסי ומההשלכות ההלכתיות. כל היודע דבר על מקום הימצאם של בני הזוג הנ"ל יוכה אותם בפרסום בינלאומי. הפרס כבר בדרך.